

บทความจากบุตรี

บทความที่เขียนโดยบุตรีของศาสตราจารย์พิเศษจุลสิงห์ วสันตสิงห์ ผู้ล่วงลับ

การส่งบุคคลข้ามแดนและมิติของกฎหมายระหว่างประเทศ

Extradition and International Law Perspective

ณัฐฐา วสันตสิงห์

Nutta Vasantasingh

“รับเงินมาแน่ ๆ ทำงานแบบนี้”

“ทำไมข้าราชการไทยทำอะไรไม่เคารพกฎหมาย”

“อยู่ดี ๆ ส่งตัวเค้าไปได้ยังไง ไม่คิดถึงจิตใจเค้าหรือ”

“ไทยจะโดนแบนแล้ว พวกหน่วยราชการทำอะไรกันอยู่”

“ผู้ร้ายหนีไป ทำไมไม่รีบตามจับกลับมา ทำงานไร้ประสิทธิภาพ”

“ทำไมไม่รีบส่งเค้าไป พวกผู้ร้ายจะมาตามจับแล้ว”

เราจะเห็นการออกความเห็นเช่นนี้ได้มากมายบ่อย ๆ ในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะในข่าวใหญ่ ๆ ที่สื่อต่าง ๆ ลงเกี่ยวกับการส่งตัวบุคคลข้ามแดนในบริบทต่าง ๆ ผู้คนก็มักจะมีความเห็นต่าง ๆ กันไป ซึ่งผู้เขียนเองก็เคารพหลัก Freedom of Expression อย่างที่สุด จึงคิดว่าไม่ควรมีการจำกัดการออกความคิดเห็นของประชาชน นอกเสียแต่ว่า ความคิดเห็นเหล่านั้นเป็นการกระทำที่เข้าข่ายผิดกฎหมายหรือมุ่งปองร้ายบุคคลอื่นโดยไม่มีหลักฐานอันชอบธรรมสนับสนุน นอกจากนั้น ผู้เขียนเห็นว่า การออกความเห็นที่ได้ทำการอ่านหรือศึกษาเรื่องนั้น ๆ มาพอสมควรแล้วเป็นการดีเพื่อก่อ ก็จะมีส่วนช่วยสร้างสรรค์สังคมของเราให้พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นต่อไป สำหรับความเห็นที่เป็นการแสดงอารมณ์หรือการแสดงความเห็นแบบออกธตามช่องทางออนไลน์แบบที่เราเคยเห็นกันมานั้น ก็อาจจะกระทำได้ แต่เราก็ควรจะคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องก่อนแสดงความคิดเห็นออกไปด้วย หากมันช่วยให้มีการดำเนินงานที่เร็วขึ้น ถูกต้องชอบธรรมมากขึ้นก็ดีไป แต่หากผลออกมาตรงกันข้ามก็อาจสร้างอุปสรรคให้ผู้ปฏิบัติ โดยเฉพาะผู้ปฏิบัติขั้นผู้น้อยได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น วัตถุประสงค์ของบทความฉบับนี้

คือการให้ความรู้ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในบริบทของการส่งบุคคลข้ามแดนที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อให้ผู้อ่านจะได้เข้าใจได้ดีขึ้นเวลาได้รับรู้รับทราบเกี่ยวกับข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไปในสังคมโลก

การส่งบุคคลข้ามแดนและมีมติของกฎหมายระหว่างประเทศ การส่งบุคคลข้ามแดน อาจมีพื้นฐานของกฎหมายตามพันธกรณีที่มีตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามกฎหมายไทยก็ได้ แบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ การส่งผู้ร้ายข้ามแดน การโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษา และการส่งกลับบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร

๑. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

การส่งผู้ร้ายข้ามแดน (Extradition) เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศในการส่งตัวบุคคล ไม่ว่าสัญชาติใดก็ตาม ซึ่งได้กระทำความผิดคดีอาญาในประเทศหนึ่งหรือต้องคำพิพากษาของศาลอาญาของประเทศหนึ่ง และได้หลบหนีไปจากประเทศนั้นก่อนที่จะถูกดำเนินคดีหรือได้รับโทษในประเทศนั้น เพื่อกลับไปดำเนินคดีอาญา หรือรับโทษตามคำพิพากษาของศาลของประเทศผู้ร้องขอ โดยสามารถดำเนินการได้บนพื้นฐานของ (๑) การมีสนธิสัญญาทวิภาคีระหว่างกัน (กำลังเป็นที่ถกเถียงในหมู่นักวิชาการว่าจะสามารถจัดทำสนธิสัญญาแบบพหุภาคีได้หรือไม่ และจะเป็นประโยชน์อย่างไร) หรือ (๒) หลักประติบัติต่างตอบแทน (Reciprocity) กล่าวคือ จะมีการกำหนดถ้อยคำใน Note Verbal ถึงประเทศผู้รับการร้องขอว่า ไทยจะให้คำมั่นว่าจะสามารถประติบัติต่างตอบแทนได้ในกรณีที่ประเทศผู้รับคำร้องขอมีคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามมาในลักษณะเดียวกัน

ปัจจุบันไทยมีสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับ ๑๔ ประเทศ คือ สหราชอาณาจักร เบลเยียม สหรัฐอเมริกา อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ จีน เกาหลีใต้ ลาว บังกลาเทศ กัมพูชา ฟิจิ มาเลเซีย แคนาดา และออสเตรเลีย สำหรับฟิจิ มาเลเซีย แคนาดา และออสเตรเลีย ได้แสดงความจำนงอ้างสิทธิตามสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนสยาม – อังกฤษได้โดยอาศัยหลักการสืบสิทธิ

ที่ผ่านมารัฐบาลไทยได้ขอความร่วมมือไปยังประเทศต่าง ๆ เพื่อขอให้ส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดน และได้ให้ความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นจำนวนมาก โดยประเทศไทยมีพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นพื้นฐานในการดำเนินการ โดยพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนฯ กำหนดให้อัยการสูงสุดเป็นผู้ประสานงานกลาง มีอำนาจในการพิจารณาจัดทำคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศจะเป็นช่องทางการจัดส่งคำร้องตามวิธิต่างการทูต ขั้นตอนการดำเนินการกรณีไทยเป็นประเทศผู้ร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน มีดังนี้

1. พนักงานอัยการ หรือหน่วยงานที่ประสงค์ให้มีการร้องขอผู้ร้ายข้ามแดนเสนอเรื่องต่อผู้ประสานงานกลาง (ในกรณีของไทยคืออัยการสูงสุด) ผู้ประสานงานกลางเป็นผู้พิจารณาว่าสมควรให้มีการร้องขอหรือไม่
2. ผู้ประสานงานกลางส่งเรื่องให้พนักงานอัยการจัดทำคำร้องขอและเอกสารประกอบ

3. ผู้ประสานงานกลางนำส่งคำร้องขอให้ประเทศที่ร้องขอ ทั้งนี้ วิธีการส่งคำร้องขอฯ มี ๒ วิธี คือ (๑) กรณีไม่มีสนธิสัญญาฯ ให้ส่งผ่านวิธีกาการทูต และ (๒) กรณีมีสนธิสัญญาฯ ให้ส่งผ่านทางช่องทางที่สนธิสัญญาฯ กำหนด
4. หากคำร้องขอถูกนำส่งผ่านกระทรวงฯ กระทรวงการต่างประเทศ จะนำส่งคำร้องขอไปยังประเทศที่ร้องขอโดยวิธีกาการทูต

ทั้งนี้ ในกรณีเร่งด่วน ผู้ประสานงานกลางอาจพิจารณาส่งคำร้องขอจับกุมชั่วคราว กล่าวคือ ในกรณีที่มีข้อมูลว่าบุคคลที่ต้องการตัวอยู่ในรัฐใดรัฐหนึ่ง และมีความจำเป็นเร่งด่วนในการจับกุมตัวบุคคลดังกล่าว ผู้ประสานงานกลางสามารถจัดทำคำร้องขอให้มีการจับกุมตัวบุคคลนั้นเป็นการชั่วคราวไปพลางก่อน แล้วจึงจัดส่งคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการตามหลัง โดยวิธีการส่งคำร้องขอให้จับกุมชั่วคราวจะเป็นไปตามกฎหมายภายในของรัฐผู้รับ หรือตามสนธิสัญญาทวิภาคี แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เอกสารประกอบที่จำเป็นสำหรับคำร้องขอจับกุมชั่วคราวมักมีจำนวนน้อย และสามารถจัดทำได้รวดเร็วกว่าคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการ แต่สำคัญคือจะต้องมีการออกหมายจับโดยศาลอาญาของรัฐผู้ร้องขอ

หลักเกณฑ์ทั่วไปในการพิจารณาความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

1. เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของทั้งสองประเทศ (Double criminality) กล่าวคือ ต้องเป็นความผิดทั้งในประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้ถูกร้องขอ
2. เป็นความผิดที่มีโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีขึ้นไป
3. มิใช่ความผิดทางการเมือง หรือทางการเมืองการทหารโดยเฉพาะ
4. ไม่ปรากฏเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะดำเนินคดีหรือลงโทษบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว โดยมีสาเหตุจากเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ หรือความคิดเห็นทางการเมืองของบุคคลนั้น หรืออาจมีอคติต่อสถานะของบุคคลนั้นโดยเหตุผลดังกล่าว และ
5. เป็นคดีที่ยังไม่ขาดอายุความ
6. มีคำยืนยันเรื่องการประติบัติต่างตอบแทน กรณีไม่มีสนธิสัญญาฯ

นอกจากนี้ หลักสำคัญที่จะต้องพิจารณาในการขอให้ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดน คือ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาความผิดเฉพาะเรื่อง (Rule of Specialty) กล่าวคือ การไม่ให้ลงโทษบุคคลที่ถูกส่งเป็นผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดอื่นนอกเหนือจากความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ดังนั้น ในการร้องขอให้ส่งตัวบุคคลใดเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ประเทศผู้ร้องขอควรรวบรวมข้อหาและฐานความผิดทั้งหมดที่ต้องการจะดำเนินคดีและจัดทำเป็นคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนไปในคราวเดียวกัน เพื่อป้องกันปัญหาการไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดอื่นที่ไม่ได้ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

๒. การโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษา

การโอนตัวผู้ต้องคำพิพากษาและความร่วมมือในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาคดีอาญา (การโอนตัวนักโทษ) มีวัตถุประสงค์เพื่อความร่วมมือในการบริหารงานยุติธรรมระหว่างสองประเทศ โดยให้โอกาสคนชาติของประเทศหนึ่งที่ต้องโทษตามคำพิพากษาในดินแดนของอีกประเทศหนึ่งสามารถขอกลับไปรับโทษต่อในประเทศของตนได้ เพื่อช่วยให้ผู้ต้องโทษตามคำพิพากษานั้นได้รับการแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมเสียอย่างเหมาะสม และสามารถกลับคืนเข้าสู่สังคมของนักโทษได้ดีขึ้นเมื่อพ้นโทษ โดยที่การเจรจาสนธิสัญญาว่าด้วยการโอนตัวผู้ต้องคำพิพากษาและความร่วมมือในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาคดีอาญา (สนธิสัญญาว่าด้วยการโอนตัวนักโทษ) เป็นเรื่องที่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและจะผูกพันประเทศคู่เจรจาในระยะยาว การโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาจะไม่สามารถกระทำได้หากไม่มีสนธิสัญญาระหว่างกัน ทำให้ไทยเร่งการเจรจาสนธิสัญญาโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษา โดยประเทศไทยมีสนธิสัญญาเช่นว่าแล้วกับ ๓๘ ประเทศ โดยประเทศเปรูเป็นประเทศล่าสุดที่ไทยดำเนินการเพื่อให้มีผลใช้บังคับ ซึ่งต่างการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งสามารถดำเนินการได้แม้ไม่มีสนธิสัญญา แต่ใช้หลักปฏิบัติต่างตอบแทน

การเจรจาจัดทำสนธิสัญญาว่าด้วยการโอนตัวนักโทษควรอยู่บนพื้นฐานของหลักการและบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๗ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งจะเป็นกฎหมายรองรับพันธกรณีตามสนธิสัญญา รวมถึงข้อบทตามสนธิสัญญาว่าด้วยการโอนตัวนักโทษที่ไทยเคยจัดทำไว้กับประเทศอื่น ๆ

สาระสำคัญของการโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาคครอบคลุมเฉพาะเรื่องความร่วมมือเกี่ยวกับการโอนตัวนักโทษโดยไม่รวมถึงความร่วมมือเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องทางอาญา สรุปได้ดังนี้

๑. ผู้ประสานงานกลาง ฝ่ายไทย ได้แก่ คณะกรรมการพิจารณาการโอนนักโทษ โดยให้ประเทศผู้รับโอนจัดส่งคำร้องขอไปยังผู้ประสานงานกลางของประเทศผู้โอนผ่านวิธีการทางทูต

๒. เงื่อนไขการโอนตัวและเหตุในการปฏิเสธการโอนตัว ไม่ขัดกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคดีอาญาฯ อาทิ (๑) บุคคลผู้ถูกร้องขอต้องเป็นคนชาติของประเทศผู้รับโอนซึ่งไม่ใช่คนชาติของประเทศผู้โอนและต้องเป็นบุคคลที่ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกหรือโทษจำกักเสรีภาพในรูปแบบอื่นและกำลังรับโทษนั้นอยู่ในประเทศผู้โอน (๒) บุคคลผู้ถูกร้องขอต้องไม่อยู่ในระหว่างการดำเนินคดีอาญาในความผิดอื่นในประเทศผู้โอน (๓) บุคคลผู้ถูกร้องขอต้องได้รับโทษมาแล้วเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าระยะเวลาขั้นต่ำสำหรับการโอนตัวตามกฎหมายของประเทศผู้โอน (๔) การโอนตัวต้องได้รับความเห็นชอบจากประเทศผู้โอนและประเทศผู้รับโอน และต้องได้รับความยินยอมของบุคคลผู้ถูกร้องขอ หรือบุคคลที่มีสิทธิทำการแทนในกรณีที่มีความจำเป็น

๓. การคงไว้ซึ่งเขตอำนาจ ประเทศผู้โอนคงไว้ซึ่งเขตอำนาจเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งและโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลของตน รวมถึงอำนาจในการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกคำพิพากษาหรือคำสั่งและโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลของตน และอำนาจในการอภัยโทษ

๔. การบังคับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน เป็นไปตามกฎหมายและขั้นตอนของประเทศผู้รับโอน โดยประเทศผู้รับโอนต้องผูกพันตามลักษณะทางกฎหมายและระยะเวลาของโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลของประเทศผู้โอน เว้นแต่กรณีที่โทษหรือเงื่อนไขในการรับโทษตามกฎหมายของประเทศผู้รับโอนไม่ตรงกับโทษหรือเงื่อนไขในการรับโทษตามกฎหมายของประเทศผู้โอน ประเทศผู้รับโอนอาจปรับใช้โทษตามกฎหมายของประเทศผู้รับโอนได้ แต่จะต้องแจ้งประเทศผู้โอนเรื่องการปรับใช้โทษมาพร้อมกับการมีคำร้องขอ และประเทศผู้โอนมีสิทธิปฏิเสธไม่โอนตัวบุคคลผู้ถูกร้องขอโดยเหตุนี้

สรุปได้ว่า การโอนตัวผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาต้องอาศัยกฎหมายเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องมีคำตัดสินของศาล เพียงแต่ผ่านคณะกรรมการพิจารณาโอนนักโทษ ทั้งนี้ ผู้ที่จะได้รับโอนตามกฎหมายนี้ จะต้องเป็นผู้ที่ถูกจำคุกหรือต้องโทษอยู่ มิใช่ผู้ที่โดนกล่าวหาตั้งเช่นผู้ร้ายข้ามแดน

๓. การส่งตัวบุคคลกลับตามอำนาจของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

มาตรา 22 กำหนดว่า “ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา 12¹ เข้ามาในราชอาณาจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้คนต่างด้าวนั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ โดยมีคำสั่งเป็นหนังสือ....”

¹ มาตรา 12 ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

(1) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศหรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ

การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

(1.๑) การตรวจลงตราตาม

(1.๒) ให้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(2) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร

(3) เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมกร หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกาย โดยไม่ได้อาศัยวิชาความรู้หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว

(4) วิกลจริตหรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(5) ยังมิได้ปลูกฝีป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดยัคน หรือปฏิบัติการณ์อย่างอื่นตามวิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติและไม่ยอมให้แพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกระทำการเช่นว่านั้น

(6) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดที่ยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง

อำนาจตามมาตรานี้ถือเป็นอำนาจของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองที่จะใช้บังคับก่อนการเริ่มกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือหลังกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ในกรณีที่ศาลสั่งไม่ส่งตัวบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน และรัฐบาลไทยยืนยันทำที่ตามคำสั่งของศาล แต่บุคคลนั้นอยู่ในประเทศไทยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงทำให้ไม่สามารถอยู่ในประเทศไทยได้ต่อไป ซึ่งการที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้คนต่างด้าวออกไปนอกประเทศไทยนั้น ย่อมหมายถึงการสั่งให้คนต่างด้าวไป ณ ที่ใดก็ได้ แล้วแต่คนผู้นั้นประสงค์จะไป ขอเพียงแต่ออกนอกประเทศไทยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ หากคนต่างด้าวดังกล่าวไม่มีงบประมาณ ทางของไทยก็มักจะส่งบุคคลนั้นไปประเทศต้นทางของเขานั่นเอง

กรณีศึกษา นายฮาซิม อัล อาไรบี นักฟุตบอลชาวบาห์เรน ที่ได้รับสถานะผู้ลี้ภัยจากรัฐบาลออสเตรเลีย

ภูมิหลัง

- ปี ๒๕๕๕ นายฮาซิม นักฟุตบอลสัญชาติบาห์เรน ถูกทางการบาห์เรนควบคุมตัว หลังวิพากษ์วิจารณ์เจ้าหน้าที่ระดับสูงที่ปราบปรามนักฟุตบอลที่เข้าร่วมชุมนุมประท้วงด้านรัฐบาล
- ปี ๒๕๕๗ นายฮาซิม นักฟุตบอลสัญชาติบาห์เรน ถูกศาลบาห์เรนสั่งจำคุกเป็นเวลา ๑๐ ปี ในฐาน 1. ลอบวางเพลิง 2. ชุมนุมโดยมิชอบด้วยกฎหมายมากกว่า 5 คน 3. ครอบครองวัตถุไวไฟ 4. ทำลายทรัพย์สินเสียหาย ต่อมานายฮาซิมหลบหนีออกจากประเทศบาห์เรน ไปยังประเทศออสเตรเลีย ทั้งนี้ นายฮาซิม ได้ปฏิเสธทุกข้อหา โดยยืนยันว่า ขณะเกิดเหตุตนกำลังแข่งขันฟุตบอลอยู่
- ปี ๒๕๖๐ นายฮาซิม ได้รับสถานะผู้ลี้ภัยจากรัฐบาลออสเตรเลีย และได้เล่นฟุตบอลอาชีพที่สโมสรฟุตบอลพาสโคเวลเอฟซี เมืองเมลเบิร์น

เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2561 นายฮาซิม ถูกจับกุมที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ขณะเดินทางมาที่ประเทศไทย เพื่อฉลองพิธีมงคลสมรสกับภรรยา ตามหมายจับขององค์การตำรวจสากลหรือ Interpol

(7) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชนหรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ

(8) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นผู้เข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิง หรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

(9) ไม่มีเงินติดตัวหรือไม่ประกันตามที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 14

(10) รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา 16

(11) ถูกรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลต่างประเทศเนรเทศ หรือถูกเพิกถอนสิทธิการอยู่อาศัยในราชอาณาจักรหรือในต่างประเทศมาแล้ว หรือถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักร โดยรัฐบาลไทยเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีได้พิจารณาจนเห็นว่าเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายการตรวจวินิจฉัยโรค ร่างกายหรือจิต ตลอดจนการปฏิบัติการเพื่อป้องกันโรคติดต่อ ให้ใช้แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง

การจับนายฮาซิมฯ เป็นกรณีที่ทางการไทยใช้อำนาจตามมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ จับกุมคนที่มีหมายแดง ซึ่งการมีหมายแดงเท่ากับเป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ ของพระราชบัญญัติฯ โดยสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้พิจารณาติดต่อไปยังประเทศผู้ขอให้จับตามหมายแดง ให้จัดทำคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการมา ซึ่งหากไม่ปรากฏว่าประเทศผู้ร้องขอจัดทำคำร้องส่งผู้ร้ายข้ามแดน บุคคลดังกล่าวก็จะถูกปล่อยตัวให้เป็นอิสระ อย่างไรก็ดี ปรากฏว่าทางการบาห์เรนได้มีคำร้องขอให้จับกุมตัวชั่วคราว และมีคำร้องขอให้ส่งตัวบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการตามมาผ่านกระทรวงการต่างประเทศ และเมื่อเมื่อทางการไทยได้รับคำร้องขอให้จับกุมตัวชั่วคราว นายฮาซิมฯ จึงถูกควบคุมตามมาตรา ๑๕ ของพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งกำหนดให้พนักงานอัยการไปยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ส่งขังระหว่างรอคำขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการ ดังนั้น เมื่อบาห์เรนส่งคำร้องขออย่างเป็นทางการมาถึงทางการไทย ก็ถือว่ากรณีนี้เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามมาตรา ๑๘ ของพระราชบัญญัติฯ แล้ว โดยประเด็นที่ศาลจะพิจารณาปรากฏตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนฯ สรุปได้ดังนี้

- เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของทั้งสองประเทศ (Double Criminality) กล่าวคือ ต้องเป็นความผิดทั้งในประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้ถูกร้องขอ
- เป็นความผิดที่มีโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีขึ้นไป
- คดียังไม่ขาดอายุความ
- มีคำยืนยันเรื่องการประติบัติต่างตอบแทน กรณีไม่มีสนธิสัญญาฯ
- ไม่ปรากฏเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะดำเนินคดีหรือลงโทษบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว โดยมีสาเหตุจากเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ หรือความคิดเห็นทางการเมืองของบุคคลนั้น หรืออาจมีอคติต่อสถานะของบุคคลนั้นโดยเหตุผลดังกล่าว²
- บุคคลจะไม่ถูกพิจารณาคดีซ้ำในฐานความผิดเดียวกัน (Double Jeopardy) และ
- ไม่ใช่ความผิดที่มีลักษณะทางการเมือง³ หรือทางการทหารโดยเฉพาะ (มาตรา ๙ วรรค ๑)

² ICCPR Article 26

All persons are equal before the law and are entitled without any discrimination to the equal protection of the law. In this respect, the law shall prohibit any discrimination and guarantee to all persons equal and effective protection against discrimination on any ground such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other statu

³ ความผิดลักษณะทางการเมืองไม่รวมถึงความผิดดังต่อไปนี้ (มาตรา ๙ วรรค ๒)

(๑) การปลงพระชนม์ ประทุษร้ายต่อพระองค์ หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์ พระราชินี หรือรัชทายาท
(๒) การฆ่า ประทุษร้ายต่อร่างการหรือเสรีภาพของประมุขแห่งรัฐ ผู้นำรัฐบาล หรือสมาชิกโดยตรงในครอบครัวของบุคคลนั้น
(๓) การกระทำความผิดที่ไม่ได้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมืองเพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ตามสนธิสัญญาซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี

หากศาลพิจารณาตามข้อบทกฎหมายจากพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว แล้วไม่พบลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติฯ ตามกฎหมายไทย และหลักสากลที่เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งแม้ไม่อยู่ในพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนฯ แต่ศาลก็อาจรับฟังได้เนื่องจากไทยมีพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศอยู่ เมื่อพิจารณาประเด็นทั้งหมดแล้ว ศาลก็อาจจะมีคำสั่งถึงที่สุดให้ขังบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือมีคำสั่งว่าไม่ส่งตัวบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนและให้บุคคลดังกล่าวเป็นอิสระได้

ดังนั้น ในกรณีของนายฮาซิมฯ เมื่อกระบวนการตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนฯ เริ่มแล้ว การที่ทางการไทยยังไม่ส่งนายฮาซิมกลับออสเตรเลีย แม้ว่าจะถูกกดดันเพียงใดจากนานาชาติ ย่อมเป็นการกระทำที่ขัดด้วยกฎหมาย เนื่องจากฝ่ายบริหารของไทยยังไม่สามารถเข้าไปแทรกกระบวนการทางกฎหมายได้ จนกว่ากระบวนการทางกฎหมายจะจบลงแล้ว ทั้งนี้ทั้งนั้น แม้ศาลจะตัดสินให้ส่งตัวนายฮาซิมฯ เป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังบาห์เรน แต่รัฐบาลไทยยังมีโอกาสพิจารณาส่งหรือไม่ส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้อีกครั้งตามมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน⁴ ดังนั้น อำนาจการตัดสินใจสุดท้ายจึงอยู่กับฝ่ายบริหาร นอกจากนี้ การที่ฝ่ายประชาชนมีการอ้างหลักการห้ามส่งกลับ หรือ Non refoulment ขึ้น เพื่อขอให้รัฐบาลพิจารณาไม่ส่งนายฮาซิมฯ กลับบาห์เรนเพราะเกรงว่านายฮาซิมฯ จะโดนกระทำการทรมานหากส่งกลับนั้น เป็นการกล่าวอ้างที่ขัดธรรมและขัดด้วยกฎหมาย เนื่องจากไทยมีพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศที่จะต้องปฏิบัติตามข้อ ๓ ของ อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment – CAT) ที่กำหนดว่า ภูมิภาคต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ โดยการภาคยานุวัติเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2550 และมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2550 เป็นต้นไป

เรื่องนี้จบอย่างไร

ระหว่างที่ภาคประชาชนต่างวิพากษ์วิจารณ์ และภาคประชาสังคมได้เร่งขอความร่วมมือจากภาครัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการปล่อยตัวนายฮาซิมฯ นั้น เป็นกรณีที่นายฮาซิมฯ ถูกจับและถูกคุมขังภายใต้พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๒๒ และก่อนที่จะถึงกระบวนการที่ศาลจะมีคำสั่งว่าให้ปล่อยตัวหรือ

⁴ มาตรา ๒๒

ภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดให้ขังบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งเป็นผู้ร้ายข้ามแดนและรัฐบาลไทยพิจารณาให้ส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว การส่งมอบตัวบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนให้แก่ประเทศผู้ร้องขอจะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุด หรือภายในกำหนดเวลาที่ศาลได้อนุญาตให้ขยายออกไปตามคำร้องของพนักงานอัยการ ทั้งนี้ รายละเอียดเกี่ยวกับ วัน เวลา สถานที่และวิธีการส่งมอบตัวบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มีคำสั่งให้ส่งนายฮาซิมฯ เป็นผู้ร้ายข้ามแดน ปรากฏว่าฝ่ายบาทเรนได้ถอนคำร้องขอตัวนายฮาซิมฯ เป็นผู้ร้ายข้ามแดน และมีหนังสือมายังกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศจึงแจ้งสำนักงานอัยการสูงสุด ทำให้ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวนายฮาซิมฯ ทันทที และเรื่องนี้ก็จบลงท่ามกลางความพึงพอใจของทุกฝ่าย

หากบาทเรนไม่ถอนคำร้องขอฯ จะเป็นเช่นไร?

ทางการไทย ทั้งในชั้นศาล และในชั้นบริหาร สามารถใช้ดุลยพินิจที่จะไม่ส่งตัวนายฮาซิมฯ เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ โดยใช้กฎหมายไทยที่มีอยู่ ผลลัพธ์ที่เป็นไปได้มี ๒ ประการ คือ ศาลฟังว่านายฮาซิมจะโดนกระทำทรมาน หากส่งตัวไปบาทเรน และสั่งปล่อยตัว หรือ ศาลสั่งให้ส่งตัวนายฮาซิมฯ เป็นผู้ร้ายข้ามแดน แต่ฝ่ายบริหารก็อาจใช้ดุลยพินิจพิจารณาไม่ส่งนายฮาซิมฯ อย่างไรก็ตามก็ดี แม้จะมีอำนาจตามกฎหมาย แต่การตัดสินใจโดยให้เหตุผลว่าประเทศบาทเรนจะกระทำทรมานนายฮาซิมฯ ดูเป็นเรื่องที่จะกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความสัมพันธ์ทางการทูตของไทยอย่างแน่นอน การต่างประเทศของไทยกับบาทเรนในขณะนั้นแขวนอยู่บนเส้นด้าย ไทยจะกล่าวหาบาทเรนโดยไม่มีหลักฐาน หรือหากมีหลักฐาน และไทยจะไม่ส่งคนสัญชาติบาทเรนกลับเพราะสาเหตุนี้ ก็เป็นเรื่องที่แจ้งต่อฝ่ายบาทเรนยาก เป็นสภาวะการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีออสเตอร์เลียหนุนหลังนายฮาซิมฯ ยิ่งทำให้ไทยตกอยู่ในที่นั่งของคนที่ไม่สามารถเลือกข้างได้

ในคดีต่าง ๆ ที่ผ่านมา ในกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ทางการไทยยังไม่ได้พบกับการกล่าวอ้างเรื่องการกระทำทรมาน แบบกรณีของนายฮาซิมฯ ทั้งในชั้นศาล และในชั้นการใช้ดุลยพินิจของฝ่ายบริหาร หรือหากได้พบก็อาจจะไม่ได้มีความน่าเชื่อถือเพียงพอ และไม่ได้อยู่ในความสนใจของภาคประชาสังคม ทางการไทยจึงไม่ได้ประสบปัญหาดังเช่นในกรณีของนายฮาซิมฯ เป็นที่น่าคิดว่า หากมีการกล่าวอ้างบ่อย ๆ และกว้างขวาง จะมีกรณีศึกษาที่ลึกลงไปในประเด็นของคำสั่งของศาล หรือดุลยพินิจของฝ่ายบริหารที่ตัดสินเป็นคุณแก่ผู้ร้ายโดยอ้างหลักการห้ามทรมานหรือหลักมนุษยธรรมอื่น ๆ บ้างหรือไม่

หลักการห้ามส่งกลับกับกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ในกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ หากกระทรวงการต่างประเทศพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการตามคำร้องขอให้ส่งเป็นผู้ร้ายข้ามแดนจะมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือมีเหตุผลอื่นที่ทำให้ไม่อาจดำเนินการได้ กระทรวงการต่างประเทศสามารถเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งหากคณะรัฐมนตรีเห็นชอบตามที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ ก็ให้พิจารณาสั่งการตามที่เห็นควร หากคณะรัฐมนตรีไม่เห็นชอบ ก็ให้กระทรวงการต่างประเทศดำเนินการส่งคำร้องขอให้ผู้ประสานงานกลาง (สนง. อัยการสูงสุด) ต่อไป (มาตรา ๑๓) ซึ่งหาก สนง. อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องขออาจกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือมีเหตุผลอื่นใดซึ่งไม่ควรดำเนินการ ให้แจ้งกระทรวงการต่างประเทศเพื่อดำเนินการต่อไป (มาตรา ๑๔ (๔)) และแม้ว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดให้บังคับบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้

ส่งเป็นผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว รัฐบาลไทยยังมีโอกาสพิจารณาส่งหรือไม่ส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้อีกครั้งด้วย (มาตรา ๒๒) รัฐบาลไทยจึงสามารถปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการส่งบุคคลดังกล่าวออกไปจะส่งผลให้บุคคลนั้นถูกกระทำทรมานหรือถูกกระทำให้สูญหาย ทั้งนี้ อำนาจที่ได้กล่าวมา แม้มีความชัดเจนทางกฎหมาย แต่ก็ทำให้ฝ่ายบริหารใช้อำนาจตัดสินใจได้ยากเมื่อเป็นบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม การมีกฎหมายกำหนดพฤติการณ์ต่าง ๆ อันจะทำให้ไทยปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ ย่อมทำให้ประเทศผู้ร้องขอเชื่อได้มากกว่า และเป็นปัญหาทางการทูตน้อยกว่า (more convincing and less problematic)

อนึ่ง ไทยกำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการเพื่อให้ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการบังคับบุคคลให้สูญหาย พ.ศ. มีผลใช้บังคับ โดยร่างพระราชบัญญัติฯ มีวัตถุประสงค์เพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ (International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance – CED) เมื่อไทยเข้าเป็นภาคี อีกทั้งเพื่อให้ไทยสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีข้อ ๑ (การบัญญัติความหมายของคำว่า “ทรมาน”) และข้อ ๔ (การบัญญัติให้การกระทำทรมานเป็นความผิดและมีบทลงโทษ) ของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment – CAT) ได้ดียิ่งขึ้น⁵

ร่างพระราชบัญญัติฯ มีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ดังนี้ ๑) กำหนดห้ามไม่ให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐส่งตัวบุคคลใดออกไปนอกราชอาณาจักร หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการส่งบุคคลดังกล่าวออกไปจะส่งผลให้บุคคลนั้นถูกกระทำทรมานหรือถูกกระทำให้สูญหายตาม และไม่ให้อถือว่า การกระทำทรมานและกระทำให้บุคคลสูญหายเป็นความผิดทางการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา ๒) การกำหนดไม่ให้ถือว่า การกระทำทรมานและกระทำให้บุคคลสูญหายเป็นความผิดทางการเมืองในกรณีส่งผู้ร้ายข้ามแดน

เมื่อร่างพระราชบัญญัติมีผลใช้บังคับแล้ว ก็จะทำให้ระบบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของไทยสมบูรณ์ และมีกฎหมายบัญญัติหลักเรื่องการห้ามส่งกลับ อันจะทำให้มั่นใจได้ว่า ไทยจะมีระบบตรวจสอบที่ดี และจะไม่มีผู้บริสุทธิ์ถูกส่งกลับไปยังประเทศปลายทางซึ่งเสี่ยงต่อการกระทำทรมานอีก อีกทั้ง เป็นที่คาดหวังว่า ฝ่ายบริหารจะไม่ต้องประสบพบเจอปัญหาในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและสภาวะการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกแบบในกรณีนายฮาดีมา อีก

⁵ ประเทศไทยไม่ได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติฯ ก่อนการเข้าเป็นภาคี CAT เนื่องจากประเทศไทยได้จัดทำแถลงตีความ (Interpretive Declaration) และข้อสงวน (Reservation) เรื่องคำนิยามของคำว่า “การทรมาน” โดยที่ประมวลกฎหมายอาญาของไทยที่ใช้ในปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติจำกัดความ โดยเฉพาะ ประเทศไทยจึงตีความความหมายของคำดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยที่ใช้บังคับในปัจจุบัน และทำคำแถลงตีความข้อบทที่ 4 เรื่องการกำหนดให้การทรมานทั้งปวงเป็นความผิดที่ลงโทษได้ตามกฎหมายอาญา และนำหลักการนี้ไปใช้กับการพยายาม การสมรู้ร่วมคิด และการมีส่วนร่วมในการทรมาน ประเทศไทยตีความในกรณีดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยที่ใช้บังคับในปัจจุบัน